

MYŠKA MONA

Domov je vraj tam, kde je srdce, aspoň tak to počula. Myška Mona však domov nikdy nemala. Teda mala, ale nikdy nie nadhlo. Zaprášený balík sena, opustené vtáčie hniezdo, pichľavá húština – za svoj krátky život bývala na viac miestach, ako mala fúzov. A teraz jej posledný domov v starom dutom pni zaplavila po búrke voda.

Keď v lete ten peň našla – s hríbikovým stolom vnútri a prameňom vody obďaleč – zdalo sa jej, že také šťastie azda ani nemôže mať. Prečo si to miesto neobsadilo nejaké iné zvieratko?

Teraz to Mona pochopila. Sedela v rohu na koreni, triasla sa od strachu a sledovala, ako voda

postupne zaplavuje vnútorný priestor, obkolesuje posteľ z machu, špliecha na stôl, hrozí, že so sebou odnesie myškin kufor.

Kufor bolo to jediné, čo jej zostalo po rodine. Bol vyrobený z orechových škrupiniek, navrchu mal vyrezané malé srdiečko. Mona sa za ním nachiahla.

Čas sa znova presťahovať, pomyslela si a zavzdychala. Pevne stisla rúčku kufra a vyrazila z búrky do búrky.

